

۱۴

روژه به افق کرونا

شکست کرونا با چایگر سه بعدی

۱۵

هفته‌ای یکبار پل می‌سازیم

۱۶

زندگی

شنبه ۶ اردیبهشت ۱۳۹۹ :: شماره ۵۶۴۳

info@amejamdaily.ir

روابط عمومی: ۲۲۲۶۱۴۲

تصادف- سرعت

کمالی از تهران:

همان‌طور که سرعت زیاد خودروها غیرمجاز است و جریمه دارد، بهتر است سرعت کم نیز به‌خصوص در اتوبان‌های شهر تهران غیرمجاز و جریمه داشته باشد. بعضی از خودروها با سرعت بسیار کم در اتوبان حرکت می‌کنند که علاوه بر ترافیک، باعث افزایش تصادف نیز می‌شوند.

برداشت- قسط

زمانی از تهران:

بسیاری از بانک‌های به‌رغم دستور دولت درباره عدم دریافت و کسر اقساط وام‌های قرض‌الحسنه، این اقساط را از حساب‌های مشتریان خود کسر کردند و هنوز عودت ندادند.

ارز- تولید

طیبه از تهران:

با توجه به افزایش روزانه قیمت سکه، طلا و دلار تمایل مردم برای ورود به این بازارها برای حفظ ارزش پول خود بیشتر شده و متأسفانه این نقدینگی از تولید دور شده است.

وعده- مسکن

ملاوردی از قزوین:

وعده‌های وزارت مسکن درباره تحویل مصالح ساختمانی ۳۰ درصد ارزان‌تر از بازار به سازندگان عملی نشد و همین موضوع باعث افزایش دوباره قیمت مسکن شد.

اجاره - مستاجر

شیرازیان از تهران:

دولت محترم بارها اعلام و درخواست کرد تا از مستاجران به علت شرایط بد اقتصادی و کرونا اجاره گرفته نشود ولی بسیاری از صاحبان مراکز تجاری و منازل مسکونی بدون هیچ ترحمی همه اجاره‌ها را از مستاجران خود دریافت کردند.

اسناد- فارسی

علیزاده از تهران:

در بسیاری از احکام قضایی، میابعه‌نامه‌ها، اسناد ازدواج و ... کلمات و جملات عربی به‌وفور یافت می‌شود و بسیاری از مردم معنا و مفهوم آن را نمی‌دانند. چرا کلمات فارسی برای این موارد جایگزین نمی‌شود؟

انتظار- مسکن- ملی

گاوایان از اصفهان:

این روزها با شیوع ویروس کرونا، مسؤولان وزارت مسکن متقاضیان طرح مسکن ملی را که در مراحل ثبت‌نام، تایید شده و قرار بود در اسفندماه مدارک را تحویل بگیرند، فراموش کردند. همچنان منتظر اعلام تاریخ جدید تحویل مدارک هستیم.

میثم اسماعیلی

جامعه

کپرئشین در مناطق محروم از فضای آموزشی لازم، و نه استاندارد، محروم هستند؛ پس تکلیف آنها چیست؟

در همان روزهای اول محسن حاجی‌میرزایی در گفت‌وگویش با تسنیم اعلام کرده بود: «۷۰ درصد دانش‌آموزان به اینترنت و تلفن همراه دسترسی دارند.» بسیاری از آنها که پیگیر وضعیت نظام آموزشی ایران هستند برایشان کمی عجیب بود که تنها ۳۰ درصد دانش‌آموزان در ایران از این امکان بی‌بهره‌اند اما خیلی زود وزیر آموزش و پرورش این گفته‌ها را تکذیب کرد و این نقل قول را «نادرست» خواند.

او در تویییتی این‌بار آمار تازه‌ای منتشر کرد که نشان می‌داد فقط ۹۶/۶ درصد دانش‌آموزان به اینترنت دسترسی ندارند. «همین چند روز پیش هم وزیر آموزش و پرورش خبر داد که شبکه «شاده» به حدود ۱۰ میلیون نصب رسیده است. نمودار منتشرشده از گستره نصب این نرم‌افزار به تفکیک استان‌ها هم جالب توجه بود، به گواه این آمار تا ۲۷ فروردین در تهران که صاحب بالاترین میزان نصب این شبکه بود تنها ۴۳ درصد دانش‌آموزان عضو شاد شده بودند درحالی‌که این رقم برای دانش‌آموزان سیستان و بلوچستان فقط ۶/۸ درصد بود. برای بسیاری همین آمار و گفته‌ها نشان می‌داد که وقتی از طرح‌های مرکزگرا حرف می‌زنیم مراد و منظور درست چنین تصمیماتی است.

اجبار به خریدگوشی

حتی اگر با بی‌خیالی محض هم از تعداد بی‌شمار دانش‌آموزانی بگذریم که امکان دسترسی به اینترنت ندارند همان تعداد افرادی که دسترسی به این امکان را هم دارند بی‌دغدغه و مشکل نیستند. در همین تهران و در منطقه اصفهانک سرآغ یکی از فروشندگان و تعمیرکاران تلفن همراه رفتیم. آن‌قدر مراجعه به واسطه نصب این نرم‌افزار داشت که لازم نبود طرح موضوع کنیم.

اومی‌گوید: «برای نصب این نرم‌افزار گوشی شما باید مجهز به اندروید بالاتر از ۴/۴ باشد که حداقل از میان مراجعان به فروشگاه من نیمی از گوشی‌های آنها چنین امکانی را نداشت.» از او درباره امکان ارتقای چنین سیستمی می‌پرسیم که ناآگاهی‌ام نسبت به چنین فناوری‌هایی را با خنده‌ای تحویل می‌دهد و می‌گوید «نه؛ یعنی خب معلوم است که نمی‌شود!

برای فهم آنچه به نام فاصله طبقاتی شناخته می‌شود لازم نیست حتما شال و کلاه کنید و در کوچه پس‌کوچه‌های دنج لوسان کوچک قدم بزنید و کاخ‌های برافراشته را سیاحت کنید. گاهی همین فاصله طبقاتی در یک بسته‌بندی معمولی به ۱۵ میلیون نفر تحمیل می‌شود، بسته‌بندی‌ای که با عنوان «افتخار ملی» برچسب خورده است. «شاد» مخفف شبکه اجتماعی دانش‌آموزان است؛ شبکه‌ای که وزارت آموزش و پرورش آن را در بحران فراگیری کرونا راه‌کاری دانسته است تا روند آموزش در ایران برای ۱۴ میلیون دانش‌آموز پایه اول تا ششم ابتدایی و یک میلیون معلم مختل نشود. اما از همان ابتدای اعلام این تصمیم مخالفت‌هایی برای این تصمیم شکل گرفت. مخالفت‌هایی که محور اصلی آن اشاره به همان «اختلاف طبقاتی» داشت، با این سؤال اولیه که مگر چند درصد از دانش‌آموزان ایران امکان دسترسی به اینترنت دارند؟ البته پرسش‌های دیگری هم نمایان شد که ردش دوباره برمی‌گشت به همان وضعیت معیشتی. این که چند درصد از همان تعداد افرادی که به اینترنت دسترسی دارند توانایی تهیه یک گوشی هوشمند را دارند؟ همین حالا بسیاری از مدارس کپرئشین در مناطق محروم از فضای آموزشی لازم، و نه استاندارد، محروم هستند؛ پس تکلیف آنها چیست؟

این یعنی خانواده‌هایی که چنین امکانی ندارند باید بروند سراغ تهیه یک گوشی هوشمند پیشرفته‌تر. از طاه‌ها جمشیدی که حالا خیمه‌زده روی یک گوشی می‌پرسیم قیمت‌ها چطور است؟ کمترین رقم گوشی که چنین امکانی را داشته باشد حالا در بازار چقدر است؟ طاه‌ا انگار که در بازار کساد این روزها مشتری پیدا کرده کارشناسانه از سیستم عرضه و تقاضا سخنرانی کوتاهی می‌کند و می‌گوید: «این روزها همه بازار خوابیده، کاهش واردات و تعطیلی بازار موبایل و شرکت‌های توزیع باعث شده قیمت‌ها خیلی بالاتر برود.»

مشکلات زیرساختی

بگذریم از گلایه‌های بسیاری که حکایت از این دارد که همان تعدادی هم که این نرم‌افزار را نصب کرده‌اند حالا با مشکلات زیرساختی این نرم‌افزار روبه‌رو هستند، آن قدر که تنها از این نرم‌افزار برای حضور و غیاب استفاده می‌کنند و برمی‌گردند به همان شبکه‌های

همه دانش‌آموزان «شاد» نیستند

بسیاری از بچه مدرسه‌ای‌ها قادر به استفاده از شبکه اجتماعی دانش‌آموزان نیستند

درخواست دسترسی نرم‌افزارهای معرفی‌شده است، چراکه نرم‌افزارهای معرفی‌شده درخواست دسترسی کامل به تمامی مجوزهای ممکن از قبیل دسترسی به حافظه‌ها و گالری تصاویر و فیلم‌ها و پیامک‌ها و دفترچه تلفن گوشی را، هنگام نصب دارند!

شاد: بی‌عدالتی در آموزش

از میانه‌نطق پیش از دستور و گفت‌وگوهای بسیاری از نمایندگان دیگر هم می‌توان گلایه‌های بسیاری شنید. اغلب آنها حوزه انتخابی خودشان را مصداقی برای بی‌عدالتی در اخذ چنین تصمیمی می‌دانند. حسین محمدصالحی، منتخب مردم فریدون شهر، چادگان و بویین و میاندشت در مجلس شورای اسلامی است.

او می‌گوید: «در بسیاری از مناطق محروم مانند حوزه انتخابیه اینچاب روستاها حتی راه مناسب هم ندارند چه برسد به گوشی همراه پیشرفته و اینترنت. آموزش محصلین از طریق فضای مجازی، باعث نگرانی فراوان در میان دانش‌آموزان و والدین آنها در چنین مناطقی شده است،»

به گفته صالحی: «آموزش و پرورش با به نوعی دسترسی همگانی را برای همه دانش‌آموزان مهیا کند یا هرچه سریع‌تر این شیوه ناعادلانه را متوقف کند پیش از آن‌که اندوه و افسردگی محرومیت از تحصیل مزید بر علت شود.»

دغدغه‌ها تنها از زبان نمایندگان مناطق محروم ابراز نمی‌شود. فاطمه ذوالقدر، نماینده مردم تهران هم در نطق پیش از دستور در دوم اردیبهشت به عدالت آموزشی اشاره کرده است: «نرم‌براساس اصل ۳۰ آموزش و پرورش به شدت برای آموزش بر آن تکیه دارد تنها در دسترس ۳۰ درصد دانش‌آموزان است و نباید دانش‌آموزان مناطق محروم را فراموش کرد که کتب درسی را نیز به‌سختی دریافت می‌کنند چه رسد به وسایل ارتباطی پیشرفته که کالایی لوکس محسوب می‌شود و زیرساختی برای استفاده از آن هم وجود ندارد.»

در همان روز حسینعلی حاجی‌دلیگانی، نماینده مردم شاهین‌شهر، میمه و برخوار هم در جلسه علنی مجلس دست روی این موضوع گذاشته است. او این‌بار نقش را تنها معطوف به وزیر آموزش و پرورش نکرده و این‌بار وزیر ارتباطات را هم شریک این نقدادش کرده است. او گفت: «شما براساس اصل ۳۰ قانون اساسی موظف هستید وسایل آموزشی را برای دانش‌آموزان فراهم کنید و این‌که مردم را گرفتار خرید گوشی همراه و اینترنت کرده‌اید، با اصل مذکور مغایر است و این‌که در برخی نقاط کشور دانش‌آموزان به‌خاطر نبود اینترنت نمی‌توانند از شبکه شاد استفاده کنند، تبعیضی نارواست.»

یادداشت:
حجت‌الاسلام
علیرضا سلیمی
عضو کمیسیون
آموزش مجلس

وقتی محرومین فراموش می‌شوند

وضعیت پیش‌آمده به‌واسطه فراگیری ویروس کرونا در کشور باعث شده است تصمیمات در حوزه‌های مختلف متفاوت از آنچه باید گرفته شود. یکی از آنها هم مربوط است به تصمیماتی که در حوزه نظام آموزشی کشور گرفته شده‌است. هرچند درحال حاضر به نظر می‌رسد تنها راه حل موجود برای این‌که دانش‌آموزان و دانشجویان از تحصیل عقب نمانند، بحث آموزش مجازی است و چاره‌ای هم جز این موضوع وجود ندارد اما برخی از این موارد شاید نیاز به توضیحاتی داشته باشد.

آموزش مجازی در کشور ما یک سری مسائل و مشکلات دارد و زیرساخت‌های آن فراهم نیست. در روستاها و مناطق محروم و مرزی که تعداد زیادی از دانش‌آموزان در این مناطق هستند، امکان اتصال آنها به شبکه اینترنت وجود ندارد. برخی از خانواده‌ها گوشی هوشمند ندارند، فرض این‌که والدین یک گوشی هوشمند داشته باشند سه تا چهار دانش‌آموز در منزل دارند و نمی‌توانند هم‌زمان از یک گوشی استفاده کنند.

خانواده‌ها در تماس با ما مشکلات زیادی را در این رابطه مطرح می‌کنند که باید برای این موضوع چاره‌اندیشی شود. ایران کشور پهناوری است و مناطق و روستاهای بسیاری دارد که قطعاً باید مشکلات پهنای باند این مناطق حل شود تا بعد بحث آموزش مجازی اجرائی شود.

برخی از روستاها هنوز جاده و راه ماشین‌رو ندارند. مدارس کپری در برخی مناطق ما وجود دارد. برخی از دانش‌آموزان ما قدرت خرید حتی یک دفتر و مداد رنگی را ندارند. این دانش‌آموزان چگونه می‌توانند گوشی هوشمند داشته باشند؟ نکته مهم اینجااست که با همه این معذورات باید به فکر وضعیت عقب افتادگی از تحصیل بسیاری از دانش‌آموزان مناطق محروم هم باشیم با یادآوری این نکته مهم که بدانیم دانش‌آموزانی که در مناطق مرزی و محروم هستند، دانش‌آموزان مستعد و باانگیزه‌ای هستند و دولت باید برای وضعیت تحصیل آنها چاره‌اندیشی کند.

مجلس این آمادگی را دارد که اگر دولت لایحه‌ای برای تأمین اعتبار به منظور ایجاد زیرساخت‌های آموزش مجازی لازم دارد، آن لایحه را با قید فوریت تصویب کند تا به این طریق اگر مشکل و خلأ قانونی نیز وجود دارد، رفع شود. امیدواریم مشکلات موجود در بحث آموزش از راه دور و آموزش مجازی حل شود تا دانش‌آموزان و خانواده‌های آنها این روزها دیگر دغدغه ادامه تحصیل دانش‌آموزان‌شان را نداشته باشند.